

INFORMATION

NR. 2 1982

UFO-landning i Dalarna!

Se sidan 4

Ett rymdskepp på en åker i Gringsbo utanför Falun! Det var vad tidningsdistributör Bo Hårdén fick se en decembernatt ifjol. Två figurer med måttliga proportioner, undersökte av allt att döma omgivningarna, medan deras rymdskepp svävade över en sänka i marken.

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella

UFO-bändelser och ökad kunskap
om UFO-fenomen. Utk. med 6 nr/år.

Prenumerationsåret på UFO-
Information är 1 jan. — 31 dec.

Redaktör och ansvarig utgivare:

Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/440 30

Övriga medarbetare:

Olle Öhman, Dezsö Sternoczy,

Märta Engzen, Lars Nilsson,

Kenneth Eek. och T. Gustavsson.

Redaktionens besöksadress:

Lagmansberga Brunnsgränd,

596 00 Skänninge.

Tel. 0142/440 30.

UFO-Information:

Box 16, 596 00 Skänninge.

Prenumeration och medlemskap:

Postgiro 8 43 25-0

UFO-Information 75 kronor helår.

Bidrag från läsekretsen i form av
artiklar och diskussionsinlägg mot-
tages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella
bearbetningen bör manuskripten
skrivas med största möjliga radav-
stånd på skrivmaskinen. Var god
observera att manus endast skrivs
på bladets ena sida!

För artiklarna svarar författarna. Ar-
tiklar och övrigt material ur denna
tidskrift får återges helt eller delvis
endast efter tillstånd av ansvarig ut-
givare för UFO-Information.

UFO-Information ser gärna också att
våra läsare hör av sig med tips om
inträffade händelser av UFO-karaktär
— det kan vara något Ni läst om i
respektive lokalpress på Er egen
hemort eller hört någon berätta.
Hjälp oss också samtidigt att lätt få
kontakt med eventuella vittnen till
UFO-observationer genom att t ex
notera telefonnummer eller post-
adress i breven till oss.

Vi vill ha hjälp av kunniga och duktiga

TECKNARE och ÖVERSÄTTARE

för översättning av engelska, franska och spanska texter.

Vi vill också gärna knyta kontakter med UFO-intresserade
som kan hjälpa till att på sina hemorter följa upp och
bearbeta aktuella UFO-fall.

För närmare upplysningar ring (kvällstid) eller skriv
till Carl-Axel Jonzon, UFO-Information, Box 16,
596 00 Skänninge. Tel. 0142/440 30

CHEF MARKNADSFÖRING

- ☐ Du bör vara UFO-intresserad
- ☐ Du bör vara ideellt inriktad
- ☐ Du bör vara samarbetsvillig
- ☐ Du bör vara envis och uthållig
- ☐ Du bör vara idérisk
- ☐ Du bör vara språkkunnig

För närmare upplysningar ring (kvällstid) eller skriv
till Carl-Axel Jonzon, UFO-Information, Box 16,
596 00 Skänninge. Tel. 0142/440 30

Årsmöte.

Årsmöte hålles av föreningen UFO-Information
i Lagmansberga Brunnsgränd Skänninge Sön-
dagen den 20 juni klockan 17,00.
Styrelsen.

Människans snedsyn på livet största hotet mot existensen

Miljöförstöring är ett uttryck man ofta hör,
och nog är problemet miljö och hälsa något man
inte enbart bör tala om utan istället göra något
åt. För mig ser det ut som om de ekonomiska
vinningarna går före hälsa och förnuft, åtmins-
tone så länge det inte drabbar upphovet eller
den eller de personer som föresakar förorening-
arna. När vi till vardags talar om miljöproblem,
är det i första hand sådana effekter som är lätta
att avläsa, t ex i naturen, luft och vatten etc och
nog är de viktiga för att inte säga nödvändiga för
människosläktets fortsatta existens på planeten
jorden. Det har blivit så, att man tror sig kapa-
bel till att lösa alla uppdykande problem med
hjälp av vår teknik. Det råder en övertro på vår
teknik och vår förmåga när det gäller att lösa al-
la problem i nutid såväl som kommande tider.
Om någon röst höjs för att varna för kommande
olyckor i samband med nya gifter och andra ny-
tillskott på förstörelsens himmel, ja, då tigs den
bort eller tystas ned, allt för att ekonomiska int-
ressen pressar på någonstans bakom.

Jag tror, att vi har ett dolt miljöhot, som vi in-
te ännu tycks ha tagit på allvar, nämligen **män-
niskans moral och syn på livet**. Hur är det med
detta mindre diskuterade problem? Är det inte
så, att det är ytterst människans förmåga eller
oförmåga till att tänka och tänka riktigt d v s mo-
raliskt riktigt som är motorn i samhället? Är det
inte på grund av människans dåliga moral och
ovilja eller okunnighet, som vi har alla dessa
problem - en massiv förstörelse av vår planet,
den vi skall leva på och av. Det ständiga hotet
om total utrotning av allt liv på jorden! Är det in-
te människans inre vi bör ändra på? Kan vi det,
ja, då ändras allt annat automatiskt. Men vi bör
börja vid roten av det onda och inte i periferin.

Prata går väl an, säger man, men att göra nå-
got det är värre! Och var skall vi i så fall börja?
Problemet är inte så stort, om man bara vill bör-
ja!

Vi kan t ex se vad det är som fångar vår upp-
märksamhet i dagens samhälle. Jo, till största
delen informationen från våra olika media. De
formar till mycket stor del dagens människa. Vi
kan ta TV. Vad är det vi matas med? Jo, sådant
som allmänheten önskar, säger TV-ledningen.
Är det inte då dags att våra styrande ändrar på
det? Vi tycks inte inse, att vi ser fel program. Ta
nyheterna t ex 99% är krig, rån, katastrofer och
annat elände, 1% väder och även det är dåligt.

Människor matas med våldsscener och annat
negativt. På grund därav avtrubbas vi. Vålds-
tröskeln stiger. Man tillåter sig mera våld utan
att inse att det är våld. Undra på att våra ungdo-
mar, som matats med detta våld, ofta uppfattat
som något tufft och glorifierande, sedan går ut
och försöker leva upp till dessa våldstyper. 'Man
vill ju vara inne', så att säga.

Lika illa är det med knark. Man ältar detta
problem på fel sätt. Det hela får en tjsning i

stället för en avskräckande effekt som rimligen
vore detta rätta. Vänd informationen och berätta
om allt det positiva! Strunta i att det inte uppfat-
tas som spännande. Ni har väl ett visst ansvar
också gentemot allmänheten. Jag är säker på att
skulle vi enbart visa positiva saker, skulle all
brottslighet sjunka om cirka 15 - 20 år och vi
skulle få ett betydligt bättre samhälle att leva i.

Självfallet måste alla instanser och media följa
efter, och vi måste hjälpas åt. Även enskilda
människor emellan! Skulle det inte vara bättre
än att leva med vetskapen om hotet att när som
helst förintas jorden med allt liv av galna män-
niskor som inte kan inse faran av ett nytt stor-
krig.

Det enda som för närvarande håller fingrarna
från avfyrningsknappen är den egna rädslan för
döden, men hur länge är det någon garanti? Ju
lägre moral, desto närmare avfyrning!

Nej, vad som bör göras är att ändra på män-
niskors moral och synsätt på livet och dess fort-
satta existens på vår (trots allt) vackra planet.
Hur skulle det vara (men det är väl otänkbart)
om våra politiker såg till att ett antal frivilliga
och lämpliga personer fick möjlighet att såsom
våra medmänniskor i t ex Indien utbildade sig i
andligt tänkande, meditation och sådant, gärna
under ledning av någon kunnig ledare. Dessa
skulle sedan de blivit utlärdade ges tillfälle att verka
bland folket och den vägen visa på de effekter
man kan uppnå med andlig teknik. Detta skulle
bidra till att vända människors seende inåt och
på så sätt förbättra livsvillkoren.

Många, och då oftast yngre och gamla, försö-
ker få svar på livsfrågorna. Det enda de då kan
göra är att fråga någon som sysslar med reli-
gion, och där lär de inte få något vettigt svar.
Tyvärr har även denna del av samhället vänt oss
ryggen och sysslar mer med ekonomi än med
själavård, det senare behärskar de inte heller
längre - om de någonsin gjort det.

Något återhållande verkade religionen på vä-
ra ungdomar den tid den fanns med som under-
visning i skolan, men de flesta funderingar och
frågor man hade blev obesvarade. Men nu är
även den moraliska bromsen borta. Vad är det
då man egentligen vill? Skall vi ha en livsvänlig
atmosfär eller skall vi utrota varandra?

Det är den stora, avgörande frågan!

Rymdskepp landade på åker utanför Falun

Av Niels Nielsen

Timmen är sen denna decemberrätt 1981, när tidningsdistributör Bo Hårdén rutinmässigt svänger av riksväg 80 mot Gävle för att lämna tidningar i den första raden av brevlådor i den lilla byn Gringsbo, där hans märklige berättelse börjar.

Klockan var omkring 03,20 natten mot torsdag den 10 december. Jag hade stoppat i den sista tidningen i lådan och var på väg till nästa samling av brevlådor, när jag första gången fick se det vita ljusskenet. Först trodde jag att det var gatlampan tvärs över vägen som bröt ljuset i framrutan, men på något sätt tycktes det inte stämma. Jag slog bort tankarna på ljuset och fortsatte till nästa samling brevlådor några hundra meter längre fram. Ånyo får jag syn på ljuset mellan några buskar, och nu hajar jag till ordentligt. Gatlampan har jag lämnat så den kunde det inte vara. Det är kolmörkt omkring mig. Det är endast mina strålkastare som lyser upp vägbanan framför mig. Det där ljuset måste vara något annat än brytningar i vindrutan av gatlampan som jag först trodde men vad?

Ljuset började röra på sig. Jag blir rädd men tänker i nästa stund, att det är fantasin som dri-

ver med mig. Kanske är det en nattorienterad med pannlampa som surrar omkring i terängen? När jag tänkt tanken färdigt tycker jag inte, att den förklaringen verkar trolig heller. Vem springer väl omkring i Gringsbo en kall natt som denna? I så fall kan han inte vara riktigt frisk, tänker jag, och fortsätter till nästa ansamling av brevlådor. Dessa är belägna i en högerkurva, 100 meter längre fram längs vägen. Svänger in till lådorna, vevar ned fönstret och stoppar i tidningarna.

När jag är klar, får jag återigen se det vita, intensiva ljuset. Nu tycks det komma någonstans från åkern till höger om mig. Jag blir verkligen rädd, för just som jag lagt in ettans växel får jag se några ljusa, suddiga figurer i skenet av det vita ljuset. Jag trycker gasen i botten, men inget händer förutom att hjulen spinner i det hala vägunderlaget. Jag försöker samla mig och lättar på gasen. Bilen börjar sakta som en evighet att rulla ut på vägen, där vägbanan är bättre och inte så isbelagd. Kommen c:a 50 meter längre fram har jag fri sikt över åkern och vad jag då får se gör att paniken börjar komma igen.

En bit ut på gårdet syns en intensivt, vitskinande sak, oval till formen och svävande över marken. Framför den vaggar två ljusa figurer av och an, som om de hade svårt att röra sig. Rädd som jag var trodde jag att de skulle komma och ta mig. Jag stannade och släckte strålkastarna, men jag tänkte att de måste ju ändå ha sett mig eller åtminstone hört hur jag gasade vid brevlådorna.

Under det att jag funderar över hur jag bäst skall komma ifrån det hela, kan jag inte låta bli att titta, och vad jag ser passar definitivt inte in i den föreställningsvärld jag lever i. Jag vill helt enkelt inte tro vad jag ser.

De båda figurerna verkar mänskliga, så till vida att de har huvud, armar och ben. Båda rör sig på ett mänskligt sätt, om än något klumpigt. En av gubbarna vaggar i väg framåt lutad mot skogsbrynet medan den andre 'trampar vatten' och tycks vänta på sin 'kompis'. Tyvärr är avståndet för stort för att jag skulle kunna urskilja några detaljer. Vad jag ser, är att båda 'gubbarna' tycks vara självlysande från topp till tå.

Den ovala figuren, eller vad det nu var för något, var lätt att se. Den hängde en bit ovan marken. På båda sidor om den fanns normalstora björkar och i mitten en sänka. Föremålet hade ett underligt fladdrande ljus. Det gick i vågor, eller pulserade kanske. Det närmaste jag kan komma i likhet är en ljusorgel, som avger vitt ljus. Allt var vitt ett otroligt kraftigt, vitt

ljus, helt enkelt bländande vitt. Tänkte att jag borde ha solglasögon. Vilka tankar man kan få! Så småningom började ljuset rotera allt fortare, och ljuset liksom slungades ut från centrum i kraftiga vågor. Det roterade fortare och fortare. Sedan vet jag inte hur det hela avslöpte. I ren desperation lyckades jag få i gång bilen och kom iväg med en rivstart.

Hemkommen berättade jag för min fastmör vad jag upplevt, och efter många om och men trodde hon på min berättelse. Vad jag såg på åkern vet jag inte, men att det var något onormalt måste jag erkänna. UFO tror jag inte på, men jag har läst någon artikel i veckopressen och vissa likheter finns. Men som sagt jag har inte trott på UFO förut och gör det inte nu heller! I varje fall var det en märklig upplevelse, och jag tror inte att jag glömmmer den i första taget.

Christer Jansson UFO-Falun, Bo Hårdén och Niels Nielsen, var samma dag på kvällen med ficklampor på platsen för händelsen. I skenet från ficklamporna sökte de efter spår i den tunna snön som kommit dagarna innan. Arbetet avbröts på grund av svårigheterna att finna något och ytterligare snöfall gjorde det tyvärr omöjligt att senare säkra några spår. Detta till trots kan händelsen dock ej nonchaleras.

Niels Nielsen

Fortsatt spaning efter försvunnen flygare

Vice ordföranden i Victorias UFO-förening, Paul Norman, kommer att tillbringa sex månader i Warranambool-distriktet för att söka utreda det mystiska försvinnandet av en Melbourne-pilot vid namn Valentich. Inga spår av piloten, eller hans blåvita Cessna, har påträffats sedan han meddelade Melbournes flygtorn att ett mystiskt föremål svävade över honom den 21 oktober 1978.

Norman sade, att den senaste ledtråden getts av en amatörfotograf som tog bilder på solnedgången 20 minuter före Valentich väntades passera området. En av bilderna visar en lätt upphöjning i havet och en annan visar ett oidentifierat, suddigt föremål, som befinner sig mycket närmare kameran. Amerikanska vetenskapsmän har genom dataanalys av negativen lyckats påvisa en skarpt reflekterande yta vid toppen av det suddiga föremålet indikerande metallstruktur. Norman skall också göra intervjuer och elektromagnetiska studier i områden där UFOs observerats.

Källa: APRO Bulletin Vol 29 nr 1
Översättning: B-O Lidén

Mera om Valentich.

Den 21 oktober 1978 startade Frederick Valentich med sin Cessna 182 från ett flygfält i Australien och har till dags dato ej återvänt.

Vid eftersökningar, som gjorts, har man inte funnit något som kan sättas i samband med försvinnandet. Det enda man fann vid efterforskningarna var en oljefläck men vid senare analys visade det sig att det härrörde från ett fartyg, som släppt ut olja.

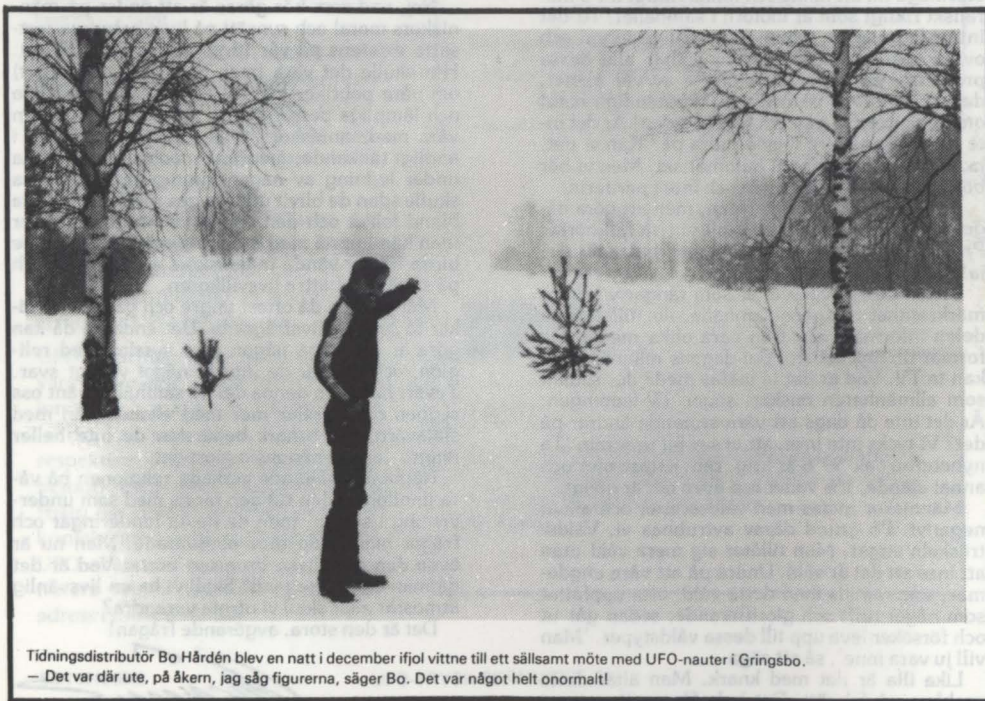
Normal radiokommunikation fördes mellan flygplanet och markkontrollen. Det sista man hörde från piloten var att han siktat ett UFO som följde med flygplanet.

Det kan vara intressant att notera fjärrskåderskan Tamara Rands uttalande för nära två år sedan. Hon sade att Valentichs plan skall finnas under vatten och att något skall avslöjas i samband med att man finner honom.

Många är de spekulationer, som förts om fallet Valentich. De flesta går ut på att han 'tagits' av utomjordiska intelligenser. Markkontrollen säger sig ha hört ett högt metalliskt ljud i samband med den sista radiokontakten med Cessnan. En Nya Zealändare, som är känd som siare påstår att Valentich lever och arbetar i en underjordisk stad belägen mellan Tasmania och Nya Zealand. Han påstår också att Valentich kommer att återvända under 1982.

Ja - då är det väl bara att vänta tycker vi på redaktionen.

Ur Australian UFO-research, november 1981.

Tidningsdistributör Bo Hårdén blev en natt i december ifjol vittne till ett sällsamt möte med UFO-nauter i Gringsbo.
— Det var där ute, på åkern, jag såg figurerna, säger Bo. Det var något helt onormalt!

Landet runt

Av Carl-Axel Jonzon

Gävle 23 januari.

Flera personer rapporterade tre mycket stora föremål, som förflyttade sig över himlen, lördagen den 23 januari klockan 22,42. Observations-tiden var två minuter. Föremålen dök upp i väster och förflyttade sig i en båg mot söder.

Hälleforsnäs 27 januari

-Det kom från Katrineholmshållet, säger Artur Karlsen. -Det var ett starkt vitt ljussken, som färdades i ungefär samma höjd som normalt flygplan brukar göra. Det färdades mot Västeråshållet. Ljuset var så starkt, att det blev lika ljust som på dagen. Efter det mycket intensiva vita ljusskenet kunde man märka ett rött ljus. Det verkade som om himlen blev mörkröd efter ljusskenet. Jag kunde inte se om det inuti ljuset fanns någon form av farkost, men det bländade mig. Fenomenet förflyttade sig relativt snabbt över kvällshimlen. Klockan var mellan 23,35 och 23,40.

Bodsjö 1 februari

Birgit och Nils Wikman i Bodsjöböle höll på att sätta morgonkaffet i vrångstruben när de tittrade ut genom fönstret. De fick nämligen se ett ljussken i trädkronhöjd över Mörtån vid Bölesjön, ungefär fyrahundra meter från deras hus. Det var mörkt ute, så ljuset avtecknade sig mycket tydligt och klart mot himlen. Så småningom framträdde konturerna av något slags farkost. Den var betydligt större än ett flygplan och formen var också avvikande. Den var hög i frampartiet och dess bakre del var inte olik en hajfena, säger Birgit. Klockan var ungefär 7,30 på morgonen och föremålet tycktes inte ha någon brådska. Det hängde ungefär stilla med undantag av lätta höjdändringar. Det hade tre starka strålkastarljusa ljuspunkter med fast sken. I kikare kunde man iaktta föremålet under så lång

tid som cirka 30 minuter. Vid 8-tiden försvann det i en efterlämnad silverfärgad molnliknande massa.

Denna iakttagelse av okända, flygande föremål är ingalunda unik i trakten. I stället tycks det vara så, att trakten runt omkring livligt frekventeras av okända farkoster. En person, som bor på andra sidan av Bölesjön, säger sig ha sett en märklig farkost i närheten av eller över sjön. Farkosten avgav ett intensivt ljussken. Någon egentlig uppfattning om form och storlek kunde inte ges, då det skarpa ljuset var omöjligt att genomskåda, säger Eriksson som iakttog ljusfenomenet ungefär fem minuter. Det rörde sig dock inte om flygplan, helikopter eller något annat känt fenomen som norrsken, ballonger etc.

Taxiägare Bror Norberg i Flatnör är en annan person, som vid flera olika tillfällen sett mystiska fenomen över olika byar i grannskapet. En av de mera framträdande upplevelserna gjorde han en natt på hemväg efter en körning till Östersund. Vid Djupsjön såg han något, som han vill kalla för **rymdskepp**. Norberg stannade sin bil vid Djupsjön. Den ligger bara några kilometer från den plats där makarna Wikman gjorde sin observation. Norberg blev vittne till en 12 - 15 meter lång farkost, som inuti upplyste av ett gulrött sken. Farkosten tycktes sväva över Djupsjön något lägre än omkringliggande träd. Så småningom höjde den sig och försvann i riktning mot Böle.

Hoverberg

Östersundstrakten tycks vara aktuell i UFO-sammanhang. Här är ännu en rapport från Karl Nilsson, som vid två olika tillfällen haft förmå-

nen att se oförklarliga farkoster. Vid båda tillfällena var Nilsson ute och körde bil, båda gångerna var klockan omkring 8 på kvällen. Föremålen befann sig i trädkronhöjd och något ljud kunde ej höras, trots att han stannade bilen och gick ut för att se och höra bättre.

Frösön 7 februari

Vid 19-tiden på torsdagskvällen observerades från Frösön ett intensivt lysande föremål, som sakta flög i riktning mot Lugnvik, det såg ut att vara på väg att landa. Ljuset var vitt med en dragning åt gult i mitten för att utåt periferin övergå till rödvitt. Föremålet hade formen av en diskus och flög på några hundra meters höjd över marken, ganska sakta och med konstant hastighet. Konventionellt flyg kan uteslutas, säger vår sagesman.

Från Kalix i norr till i höjd med Örebro sågs farkoster tisdagen den 16 februari.

Ett otal platser och ännu flera personer har meddelat att de sett okända farkoster på morgonhimlen. Vi återger en berättelse, vilken får representera samtliga, då de är ungefär likvärdiga.

Ingrid, Göran och sonen Roger Engebro från Killingi känner sig minst sagt omtumlade efter tisdagsmorgonens upplevelse. De tre var på väg

med bil till Gällivare då de strax innan Moskojärvi blev vittne till ett ovanligt himlafenomen.

Det var två runda föremål - det ena större än det andra. De cirklade runt varandra och avgav ett ganska starkt vitt ljussken. De två farkosterna fortsatte i västlig riktning sin inbördes lek.

I Falun syntes även på kvällen något som liknar den av familjen Engebro beskrivna luftcirkusen.

Stamsle 19 februari

Det var vid halv tretiden på fredagsmorgonen som jag först fick se vidundret, säger Mats Roova. Jag var på väg till mitt arbete när jag helt oförmodat fick se ett runt, lysande klot. Det lyste med vitt sken och var på väg norrut över sjön. Klotet, som jag uppskattar vara mellan en och två meter stort, färdades sakta på cirka 100 meters höjd över marken. Ljusskenet var för starkt för att jag skulle kunna iaktta några detaljer. Dock verkade det så, att i mitten av klotet var det ett mörkare område, i kanterna var det ljusare och lyste starkare. Döm om min förvåning när jag efter en tid mötte ljusklotet igen! Det hade tydligen vänt helt om. Jag kunde båda gångerna följa föremålet med blicken i ett par minuter, slutar Mats.

Det har inkommit ett flertal rapporter om okända luftfenomen, men då de är ganska likartade nöjer vi oss med detta och sätter punkt för denna gång från redaktionen.

Vem eskorterade Rioplanet?

Rio de Janeiro (AP).

När kapten Gerson Maciel de Britto tittade ut genom cockpitfönstret blev han varse ett 'starkt lysande föremål' som flög parallellt med hans plan.

Föremålet sände ut strålar av rött, vitt och blått ljus.

Britto, pilot sedan 22 år, kastade sig på intercomen och uppmanade sina passagerare att kika ut genom kabinfönstren. Flera av dem kunde också se föremålet.

Det såg ut som ett flygande tefat, berättade Britto. Han anropade även flygledningen för att höra sig för om något annat plan fanns i området. Svaret blev nej.

I en timme och 20 minuter följde 'tefatet' efter planet, på väg från Fortaleza i norra Brasilien till Rio.

Jonzon

Är du hemma på datorer? Kan du programmera?

Redaktionen för UFO-Information önskar komma i kontakt med någon programmerings- eller datorkunnig person för dels rådgivning dels av programutveckling på s.k. mikrodatorer. Ring 0142-440 30 eller skriv under adress UFO-Information Box 16, 596 00 Skänninge.

Ny utgåva av NOSTRADAMUS - Framtidens profet. Boken har 64 sidor, 1 illustration och kostar 39,50 Dkr. Den utges av SPHINX förlag, Skindergade 19, 1159 Köpenhamn K.

Vad händer i Ontario? UFO:s håller hel stad I OLIDLIG SPÄNNING

Under fyra månader har folk hållits i olidlig spänning av okända flygande föremål. Vad är det som sker?

Det hela började kvällen den 23 november 1973.

Kanadensarna Earl Pitts och Jim Cooper kom körande på väg 35 för att bege sig till sina hem nära Boshkungsjön vid staden Minden i Ontario.

Plötsligt syntes ett skräckinjagande föremål på himlen. Det flög från väster till öster och försvann ur sikte efter ett par sekunder. Männen bedömde föremålets storlek till fem sex meter. Främre delen av farkosten var stor, spetsig och glödande. Ett vitt sken syntes i bakre delen av föremålet.

Privatpiloten Dale Parnell från Stormysjön, observerade tillsammans med sin hustru samma natt ett märkligt föremål, som passerade nära dem på Buckhornvägen.

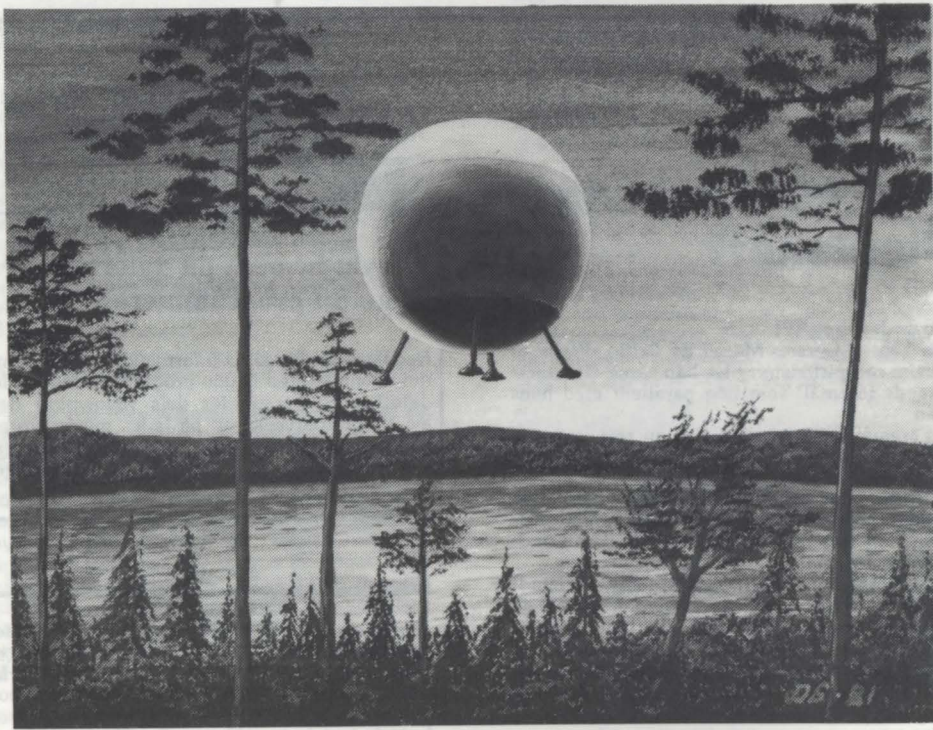
Under samma tidrymd såg Pete Sawyer från Hallésjön ett UFO i dagsljus. Pete beskriver föremålet så här:

Det såg ut som en helikopter utan stjärt och det dök rätt ned mot Boshkungsjön. Övre delen av föremålet var upplyst medan den undre var mörk. Det var allt jag såg av den.

Sawyer sade, att föremålet hade fyra ben, som antagligen används vid landningen.

Tre månader senare observerades fortfarande vid olika tillfällen de kusliga föremålen vid Boshkungsjön.

Boshkungsjöns UFO har visat sig i flera olika skepnader. Några har varit cigarrformade — andra som en helikopter utan stjärt. Under fyra månader har de ständigt återkommande UFO-farkosterna hållit människorna i Minden i olidlig spänning.

Herr och fru Ashley Lunham, som bor i ett hus alldeles intill sjön, berättade för journalisten Peter Courtney, att det flygande föremålet visade sig varenda natt från mitten av november. Det har inte gjort några försök att störa dem eller ta kontakt med dem. Men de har varit med om en ganska kuslig händelse.

Paret hade just avslutat middagen en eftermiddag i mitten av februari 1974, när de såg ett UFO röra sig över sjön och vända sig mot deras hus. Då det befann sig mitt på sjön började föremålet lysa med ett vitt sken, som om motorn överskridit sin kapacitet och börjat glöda. Utvecklingen av denna energi varade endast ett par sekunder. Under den korta tiden smälte frosten bort från matsalens fönster.

Fru Lunham berättar: -När jag skulle torka bort vattnet från fönstret var rutan så varm, att jag inte kunde röra vid den. Temperaturen utomhus var minus 20 grader C.

Olika former och storlekar.

Boshkungsjöns UFO har visat sig i olika former och storlekar. Några föremål var cigarrformade och lyste bärnstensröda, med röda, blåa och vita lampor och troligen med nio antenner, och det verkade som om de kommunicerade med varandra genom att sända en kod med vita lampor. Om det förhåller sig så, vad använder de då antennerna till?

Andra föremål har varit rostbruna, svarta och ibland mörkröda.

Familjen Lunham påstår, att de också har sett några föremål, som blivit mindre under sin färd.

Som familjen Lunham sagt har föremålen visat sig över sjön så gott som varje kväll vid mörkrets inbrott under hela vintern. De kom först ensamma, sedan i par och därefter i grupper tills den frusna sjön liknade en parkeringsplats för UFOs. Antingen stod föremålen kvar isen, eller förblev de stilla i luften nära elledningarna (en vanlig UFO-företeelse), eller också kretsade de över de hål i isen, som fiskarna gjort med sina isborrar för att pimpla.

Besättningarna, om det nu fanns några sådana, visade sig aldrig.

Efter att ha studerat det underliga händelseförloppet under en vecka beslöt familjen Lunham att kontakta myndigheterna. Det visade sig vara en överflödigt åtgärd.

En polisman från polisen i Ontario kom till platsen och började ställa frågor om föremålets rörelser och de tidpunkter under vilka de uppehållit sig i området. Efter det att han begett sig iväg, sågs föremålen flyga rakt upp i luften tvärs över sjön, och Lunhams kunde iakttä hur rörelserna reflekterades i vattnet.

Familjen Lunham gjorde sedan många misslyckade försök att intressera Kanadas försvarsdepartement för händelserna vid sjön.

På morgonen den 26 februari 1974 landade fyra flygande farkoster 10 - 15 meter från Lunhams hem. Denna gång såg UFOt helt annorlunda ut. Det var utrustat med fyra vingar av sex meters längd mellan vingpetsarna. Det var vi-

dare mörkt till färgen och försett med blå och vita lampor. UFOt släppte ut en dimridå, som om det ville dölja sig för sina jordiska iakttagare.

Fru Lunham säger: -Jag tror inte att de var besökare från en annan värld. De hade motorer, som liknade dem vi har här på jorden, och de fick motorkrängel och svårigheter att starta kalla morgnar.

Ett av de säregna föremålen startade tidigt på torsdagsmorgonen den 26 februari.

Fru Lunham fortsätter: -Någonting som händer varje natt under fyra månader kan inte komma från någon annan värld än vår egen!

Familjen Lunham säger så här om motorljuden: -Några av farkosterna avgav ett dovt, dunkande ljud, som dog ut så fort de befann sig i luften. När de fått upp farten rörde de sig studsande som en gummiboll.

Den 14 mars 1974 rapporterade Peter Courtney fem observationer vid Boshkungsjön till Mindens tidning och beskrev vad som iakttagits på följande sätt:

-Några gånger har mitt arbete som nyhetsreporter bestått i att undersöka UFO-observationer i Haliburtonområdet och runt Boshkungsjön.

-Förra söndagen, den 10 mars, var det femte gången jag for ut till sjön för att söka få syn på något UFO. Jag var varmt klädd i skidoverall samt utrustad med kamera och stativ till denna. Jag anlände till västra sidan av sjön vid niotiden på kvällen. Det var milt väder, himlen var molnfri och hela sjön badade i månljuset.

-Vid 22-tiden bestämde jag mig för att åka hem igen, men då syntes plötsligt ett mörkrött ljussken över trädtopparna vid sjön. Jag rörde mig sakta i nordlig riktning och försökte registrera kursen för ljuset, innan jag förlorade det ur sikte. Jag hade min kamera redo, men UFOs glödande sken var för mörkt för att kunna fotograferas. Dess rörelser var också för oregelbundna för att komma från en motor. Jag vet inte vad det var jag såg den natten. Jag kan inte ge någon riktig förklaring till det.

Medan Courtney försökte reda ut vad han sett, tog andra saken i egna händer.

Samma natt begav sig nämligen mer än femtio personer ut till sjön, där de placerade sig runt den för att söka få en skymt av UFOt och se, om de kunde göra något åt de objudna inkräktarna.

Klockan 22.00, d v s vid samma tidpunkt som Courtney gjorde sin observation, satt 'medlemmar ur en vinterarmé' området under hård bevakning i väntan på UFOt. Ifall UFOs besättning skulle vara fientligt inställd var mannarna beredda att skjuta skarpt.

Fru Lunham berättar: -Skotten knallade i ett och jag tyckte skjutandet var alldeles onödigt.

Hon var inte den enda som blev illa berörd av det som hände.

-Vi vet ju inte vad som kan bli följden av det här, sade fru William Barnes en hemmafru som tillsammans med sin familj hade sett ett UFO nära sitt hem i Lochlin i Ontario. -Det är många, som gjort sådana här observationer utan att riktigt förstå vad de sett.

Tidigt en kväll i slutet av mars 1974 såg famil-

jen Barnes ett UFO cirka fem km från sitt hem. Som många andra föremål av det här slaget var det rödaktigt med vitt och blått ljus. Två nätter senare observerade de samma UFO vid exakt samma ställe, men denna gång hade det sällskap av ytterligare ett UFO.

Familjen Barnes och deras granne fru Lester-Hicks rapporterade att farkosten kretsade på himlen en stund och sedan satte den ena iväg med en oerhörd fart. Det andra UFO:t avlägsnade sig långsammare, tills det plötsligt - till allas häpnad - dök rätt ned mot marken och försvann ur sikte.

Landningsplatser.

Många besökare i området kring Boshkungsjön har rapporterat att de hittat landningsplatser efter de okända besökarna. Somliga menade, att farkosterna lämnat fördjupningar i isen på sjön. En landningsplats av speciellt intresse hittades av familjen Lunham, som visade sin upptäckt för Lindsay-tidningens reportrar.

Den 14 mars 1974 beskrev tidningen händelsen så här.

'Även om i stor utsträckning vårens solstrålar tårt på isen, var det möjligt att urskilja ett v-format avtryck med två stiglikande ränder, som gick vinkelrätt åt höger och vänster. Spåren visade att UFO:t skickligt lyckats landa på en ytterst liten area. Men det står klart att landning kunde ha lyckats ännu bättre, ifall det hade

funnits ett större, öppnare område i närheten av familjen Lunhams hus'.

UFO-aktiviteten var hög ända till april. Den sista observationen av intresse gjordes i mitten av månaden när fru Wallace Brown i Lochlin tittade ut genom fönstret och observerade ett stjärnliknande föremål med blå, gröna och gula lampor, som rörde sig på himlen. Hon säger: -Jag har aldrig sett någonting liknande förut.

Hennes TV-apparat slutade fungera, när farkosten befann sig inom området. Grannar till fru Brown hade också märkt elektriska störningar från UFO:t.

Det är ingen som förstärker vad allt det här egentligen betyder. De flesta håller med fru Lunham när hon säger, att något som visar sig varje natt under flera månader inte är från någon främmande planet.

Det verkar ju också som om farkosterna har relativt primitiva motorer, som till och med har svårt att starta kalla morgnar. Man kan ju också undra om UFO:n, som dyker rätt ner mot marken, ut ur sikte, kan klara av en sådan svår färd långt ut i rymden.

Observationerna vid Boshkungsjön är både mystiska och egendomliga. Det finns massor av liknande iakttagelser världen över. Uppträder kanske dessa UFOs för att låta oss ana något av vår okända framtid?

Författare, Curt Sutherly, FATE Nov -77.
Översättning: Susanne Johansson

Mystiskt i Washington

Klockan 11 på kvällen den 25 november 1979 såg Larry Lake med fru, från Westport Aberdeen, Washington ett glödande klot korsa floden Elks dyga strand och senare explodera i sydlig riktning. Det beskrevs som ett stort klot av vitt ljus utan svans eller spår men som sköt ut gnistor vid fallet mot marken.

Rykten spreds om ett bränt föremål på marken groteskt brända kroppar som forslades bort från krachplatsen och nyfikna människor som motades bort av militärer.

Dessa rapporter uppfattades endast som rykten, tills Henry Harnden från Johns River berättade vad han sett.

Harnden berättade, att han jagade hjort i området kring floden Elk halv åtta på morgonen den 10 december, när han mötte fyra arméofficerare som sade, att området var avspärrat. Det var först senare som det gick upp för honom att det var i detta område som UFO-observationen

gjorts.

Det spekulerades om att ett kompani hade haft manöver i området men en major från Fort Lewis och en överste i nationalgardet från Camp Murray, sade att dessa vapenslag inte håller manövrar i södra delen av Grays Harbor County.

Al Cain och Tom Mayr, talesmän för de största landägarna i området, förklarade att armén inte anhöllit om att få använda deras ägor. De hade inte heller sett någon personal från armén eller några bevis för en militärmanöver.

Sheriff Dennis Morrisette hörde också rykten om militär aktivitet i området vid floden efter UFO-händelsen, men förnekade att polisen skulle vara delaktig i någon mörkläggning av den. Han sade, att polismän sökt hela natten efter UFO-observationen men inte funnit något i området.

Källa: APRO Vol 28 nr 9 Mars 1980
Översättning: B-O Lidén

Uppgift mot uppgift UFO ELLER FLYGPLAN?

Av Bo Hansson

Den 7 januari 1982 klockan 18,00 blev Bo Hansson med fru vittne till en händelse av mera ovanligt slag. Han berättar följande för UFO-Information.

-Klockan var 18,00 nämnda kväll och jag var ute och gick med mina hundar. Det var en otroligt stjärnklar och vacker kväll. Jag gick och tittade på stjärnorna. Jag har detta till vana eftersom jag tycker det är så vackert. När jag vände mig om (mot söder), fick jag se ett kraftigt ljussken. Något liknande har jag aldrig sett under hela mitt liv. Ljuset befann sig ovanför en sjö. Jag skyndade in efter min kikare samtidigt som jag sade till min fru att komma ut och bevittna detta märkliga ljusfenomen.

När jag fokuserat ljusskenet i kikaren kunde jag konstatera, att det var som mest intensivt i centrum för att sedan bli mera gulaktigt i periferin. Under tiden jag observerade ljusfenomenet började det plötsligt att förflytta sig uppåt och nedåt, även åt sidorna och runt. Rörelserna var otroligt snabba och precisa. Jag har aldrig sett något liknande. Även min fru bevittnade händelsen.

Plötsligt fick vi se ett rödaktigt sken under det andra ljuset. Jag kollade i kikaren. Jo visst. Det fanns där, det röda ljuset under det andra.

Jag tittade ytterligare en gång men kom sedan på att jag skulle ta bilen och åka närmare sjön för att kunna se bättre. Sagt och gjort. Jag gick in efter bilnycklarna med noterade samtidigt, att ett flygplan var på väg mot ljusskenet. Eftersom jag hade kikaren hängande runt halsen tog jag upp denna för att bättre kunna se vad för slags flygplan det rörde sig om.

Jag noterade, att det rörde sig om ett viggenplan och det tycktes gå rakt mot ljusskenet. Jag tog bilen och åkte i riktning mot ljuset men kommen en bit såg jag inte längre ljusskenet. Jag beslöt att vända då jag trodde att jag kommit i fel riktning och av den anledningen ej längre kunde se ljuset.

Hemkommen igen tog jag kikaren för att om möjligt kunna se vart ljuset tagit vägen men för-

gäves. Ljuset var och förblev borta. Klockan var då 18,30. Ljuset observerade vi under cirka 15-20 minuter. För mig såg det hela ut att vara en klassisk UFO-observation. Jag beslöt att kontakta Ystad Allehanda för att om möjligt få adress till någon UFO-förening men det visade sig, att den jag talade med inte kände till någon förening i närheten. Reportern frågade emellertid vad saken gällde och jag berättade så utförligt jag kunde om det inträffade.

Döm om min förvåning när jag nästa dag fick läsa i nämnda tidning om det inträffade, men inte nog med detta utan också en utförlig förklaring till vad jag sett. Denna förklaring kom från försvarets vakthavande officer vid Milo Syd. Denne man, som för övrigt heter Westergård, förklarade att det var ett drakenplan jag sett eftersom det förekommit övningar i området (i närheten av Sturup). Han, Westergård, menar att jag sett in i avgasflamman från nämnda flygplan, därav det kraftiga ljusskenet. Jag försäkrar, alla drakenplan till trots, att det inte rörde sig om något flygplan. Det är både min fru och jag klara över.

För det första hördes inte ett ljud, vilket säger att det inte rört sig om något flygplan. På det avståndet skulle det ha fört ett herrans oväsen. För det andra har jag under min militärtjänst deltagit i övningar under mörker, där sådana flygplan deltagit och där kunnat se hur planet i fråga ser ut även bakifrån. Någon likhet finns ej. För det tredje kan försvaret inte visa upp något flygtyg som kan göra dessa tvärkast och lägesförändringar, som det observerade ljusskenet utförde. Dess rörelser var mycket snabba, som jag tidigare nämnt. Nej, den karamellen sväljer jag inte! En bättre förklaring vill jag ha. Tilläggas kan att min kikare är en s k nattkikare och man ser mycket bra med denna, vilket också gjorde att jag tydligt såg att flygplanet var av typ **Viggen**. Ljusskenet var trekantigt med jämna och väl avgränsade kanter. Jag skulle gärna vilja ha svar på frågan om vad det kunde ha varit. Om någon läsare sett samma sak som jag vid nämnda tidpunkt kontakta UFO-Information i så fall.

Virvelvind eller vad? Fenomen vållade oreda i Mark!

B.O. Lidén

Var det en vanlig virvelvind eller vad för slags fenomen var det som uppenbarade sig runt Markbygden den 26 april 1981? Första observationen: Tidpunkt 12,30. Plats: Hantorp, Örby 3,5 km söder om Kinna.

Ett äldre par i 60-årsåldern i sällskap med tre andra vittnen, och oberoende av dem fyra personer 60 meter från observationsplatsen, såg alla hur en virvelvind närmade sig från sydost och rörde sig mot det äldre parets bostad, som ligger 75 meter från Öresjön.

Fenomenet rev upp ett tjugotal tegelpannor på taket. En ramlade ner på marken, en nöckpanna sprack och resten av pannorna tycktes ha vänt sig ett halvt varv utan att ha ramlat ned och detta på ett tak med stark lutning! Det enda ljud som hördes under denna första fas var när nöckpannan sprack.

'Virveln' ställde sig omkring 15 meter sydväst om huset och virvlade upp sand i en spiral 20 meter upp i luften. Samtidigt med detta såg alla, hur trädgårdsmöblerna började röra sig uppåt i luften och stannade på 2,5 meters höjd. På denna höjd svävade sedan möblerna helt fritt i ungefär 30 sekunder med bordsben och soffbenen uppåtriktade. Möblerna bestod av ett bord, minst 20 kg tungt, en soffa om 20 kg och fyra stolar, vardera vägande 10 kg. Möblerna låg intill varandra i luften, och det enda som hördes var hur stolsbenen slog mot varandra. De liksom svävade och roterade i luften och föll samtidigt ned med normal fallhastighet och på samma ställe där de stått.

Det ena stolsbenet gick av vid fallet då det slog emot en stång för tvättlinor. Stången var grönfärgad och flera av möblerna hade gröna 'skavsår', som uppstått i fallet.

De av vittnena som stod närmast förnam en underlig känsla i kroppen som inte gick att beskriva. Ett vittne tyckte det var kusligt. 'Virveln' avlägsnade sig sedan och drog därvid med sig plattor av gullfibermaterial som låg på gården, upp över taket på en intilliggande byggnad och fortsatte upp i en 10 meter hög tall. Fibern ramlade ner efter 30 sekunder, och virveln tycktes lösas upp då den försvann i nordvästlig riktning.

Total observationstid: cirka två minuter. Vädret var vid tillfället soligt och övervägande klart med stora spridda stackmoln och lite kastvindar.

Temperaturen var cirka 13 grader C. Tidigt på morgonen var det -3 grader C. Meteorologerna på Landvetters flygplats tyckte att det hela var mystiskt och de sade, att 'söndagens väder definitivt ej stämde med bildandet av någon tromb. Ett av vittnena hade varit med om något underligt två eller tre dagar tidigare, alltså 23 eller 24 april. Händelsen ägde rum på ett litet öppet fält 800 meter sydost om platsen för söndagens upplevelse.

Vid detta tillfälle var vittnet sysselsatt med vedhuggning och hade en presenning, 7 x 5 m, liggande vid sidan om. Vid middagstid, då det enligt vittnet var tämligen lugnt och soligt, började nämnda presenning att röra sig uppåt i spiral till en höjd av 10 - 15 meter. Här verkade det också som om presenningen tumlade runt och blev stående i luften på samma ställe i ungefär 20 sekunder. Den ramlade därefter ned. Vittnet som stod nära hörde eller kände inget luftdrag.

Åter till söndag 26/4: Tre vittnen i bil i höjd med Örby kyrka iakttog 12,45 - 12,50 en 75 meter hög jordpelare gå runt i cirkel i sydvästlig riktning. Virveln var 1½ meter bred vid basen och sågs i tre-fyra minuter varunder den rörde sig ytterst lite. Ett vittne hörde vid 13-tiden ett starkt ljud och såg ett pappersark 40 x 40 cm virvla upp till en höjd av minst 100 meter. Detta hände cirka 600 meter från ovanstående observation.

I Hajom såg en kvinna vid middagstid en grå spiral mot den blå himmelen. Dess diameter var vid basen 10 meter och nådde en höjd av 30 meter. Vittnet såg virveln på ett avstånd av 500 meter och iakttog fenomenet två minuter, innan hon körde vidare i bil. Hajom ligger 11 km väster om Örby.

I sydöstra utkanten av Skene såg två vittnen vid 15-tiden under ett par minuter en 25 meter hög pelare, som till största delen tycktes bestå av löv. Vädret var vid tillfället lugnt. Detta hände 1,5 km från den plats, där trädgårdsmöblerna dansade.

Två vittnen iakttog och fotograferade ett virvelfenomen stående över en upplöjd åker i Berghem cirka sju km väster om Örby. Virveln var 15 meter i diameter och höjden 20 - 30 meter. Inget ljud kunde höras. Tidpunkt: mellan 15,00 och 15,30.

Tre personer satt utomhus i Berghem och såg på ett avstånd av 400 meter - på samma upplöjda åker som i ovanstående observation - hur en virvel rörde sig i spiral uppåt. Virveln tycktes vara 100 meter hög och två meter bred och såg ut att bestå av sand och jord. Vittnena kunde inte höra något ljud, och vädret var lugnt och

klart. Observationen varade i 15 - 20 minuter och under hela denna tid stod fenomenet nästan helt stilla med undantag av en mindre förflyttning i sidled om ett tjugotal meter. Vid observationens slut rörde sig virveln sakta mot Skene, alltså norrut. Tidpunkten mellan 14,55 och 15,25

Fyra km öster om Örby sågs en mindre virvel omkring kl 16,15. Observationen varade omkring en halv minut. Virveln försvann i östlig riktning. Väder: sol och lite vind.

Undersökning: B-O Lidén

Är det här en helt vanlig virvelvind eller...? Nio personer observerade i april ifjol det här vindfenomenet i Hantorp söder om Kinna i Västergötland. Den underliga vinden rev bl a upp ett 20-tal takpannor från ett tak och "sög" upp ett helt möblemang trädgårdsmöbler i luften.

Pluto och Charon är is- och glasklumpar!

Av Dezső Sternoczy

Det är inte enbart med interplanetariska sonder astronomerna gör upptäckter inom solsystemet. De stora jordbaserade teleskopen har kunnat kamma hem en del vinster också under de sista åren. När Uranus 1977 passerade framför en stjärna uppstod en serie förmörkelser, som tydde på att planeten var omgiven av ett system av ringar precis som Saturnus, men till skillnad från denna planet, vars ringar till största delen består av ispartiklar, är Uranus' ringar mörkare,

glesare och består till största delen av 'grus'. Ringarnas antal har kunnat bestämmas till nio stycken. Ringsystemets innerdiameter är 84000 km och dess ytterdiameter 102000 km och är orienterad i Uranus ekvatorplan liksom månarna, vilka är fem till antalet. Den innersta månen Miranda kretsar endast några tusen kilometer utanför ringen.

Uranus har en extrem axellutning på 98 grader, vilket gör att den ser ut att 'rulla' fram i sin

Charon, på teckningen sedd från Pluto, är en stor asteroid som kretsar runt solen i en bana mellan Saturnus och Uranus och som består av en massa av is och frysta gaser.

bana som ett hjul. Nya fakta om denna intressanta planet kan väntas i januari 1986 när Voyager 2 når fram.

Nästa upptäckt som följde var en ny himlakropp, som fick namnet Charon. Det är en stor asteroid, som kretsar kring solen i en bana som ligger mellan Saturnus och Uranus. Men den mest sensationella och kanske viktigaste upptäckten kom i mars 1978. Man studerade Pluto som från och med 1979 fram till 1999 kommer att ligga innanför Neptunus bana. Denna sällsynta närhet ville man utnyttja för att noggrannare kunna bestämma Plutos diameter och yttre beskaffenhet. Teoretiska beräkningar, som följde av Uranus och Neptunus avvikelser i sina banor ledde till upptäckten av Pluto år 1930. Beräkningarna antydde en tung planet, cirka sju gånger jordens massa. Det som följde vid upptäckten visade emellertid, att det närmast kan betecknas som en lyckträff att Pluto befann sig där den gjorde. 1941 hade Plutos massa krymt till jordens. 1968 var den nere i en femtedel av jordens massa och tre år senare i en niondel.

Återigen visade sig en märklig slump spela in i gåtans lösning. Under studier av foton av Pluto uppdagades det, att ljusfläcken hade en liten utbuktning som växelvis dök upp på ovan- respektive undersidan av Pluto, detta med tre dagars mellanrum. Eftersom man på fysikaliska grunder genast kunde förkasta tanken på att en så stor himlakropp som Pluto skulle vara formad som en gurka, förstod man att det var en måne - den fick namnet Charon. De beräkningar som följde visade på många överraskande resultat. Avståndet mellan himlakropparnas centrum var endast 18000 km, vilket är 22 gånger närmare än avståndet jorden - månen. Omloppstiden var sex dygn och nio timmar i nästan nord-sydlig riktning.

Plutos massa är mindre än en femhundradel av jordens massa. Charons massa är cirka en elftedel av Plutos massa. Diametrarna var 3000 km respektive 1400 km. På så sätt hade den en gång förkunnade jätteplaneten krympt och förpassats till 16:e plats i solsystemet. Samtliga andra planeter och därtill sju månar var både större och tyngre. Detta resultat visade, att de två himlakropparnas täthet är mycket låg, mindre än vattnets, vilket gör att Pluto och Charon nästan helt består av is och frysta gaser som ammoniak och metangas. Den senare nyligen påvisad spektroskopiskt på Plutos yta. En antydning till atmosfär finns också, men det rör sig om metangas som avdunstar från ytan när Pluto befinner sig nära solen.

Längre ut i sin starkt elliptiska bana fryser atmosfären ner till metanis igen. Sten och grus bör finnas inbakade i 'isen' efter det stora meteoritbombardemanget som pågick under solsystemets barndom. En hypotes är, att Pluto ursprungligen var en Neptunusmåne. En okänd himlakropp med tre till fyra gånger jordens massa passerade genom månsystemet, som därvid splittrades upp. Neptunus stora måne Triton vände i sin omloppsbana. Nereid kastades ut i en långsträckt bana (1,6 gånger 9,6 milj km ellips). Pluto slungades ut från systemet och fick en elliptisk bana med stor lutning. Tidvatten-

krafter från den inträngande kroppen bröt en bit av den löst sammanhängande snöbollsaktiga Pluto och bildade en måne. Årret efter den avbrutna biten märks som en observerad stor ljusstyrkevariation under Plutos rotation.

Med fortsatt observation av Plutos bana blir beräkningarna säkrare, och man kan avgöra om detta våldsamma händelseförlopp verkligen kan ha hänt. Det är att beklaga, att NASA budget har beskurits och att Voyager-sonderna, som ursprungligen skulle ha passerat Pluto, i stället förpassas ut mot stjärnorna. Ett annat frågetecken kvarstår också. Vad är det som stör Uranus och Neptunus. Den gåckande tionde planeten återstår att upptäcka.

Glasbiten som föll från himlen

1961 var jag anställd vid den meteorologiska avdelningen vid amerikanska marinens flygbas i Chorus Christi, Texas. Jag ville helst bli trafikledare, men så blev det inte på grund av att linjerna för detta yrke var fulla, och jag var tvungen att ta mitt andrahandsval.

Att hålla på med väder innebär ett 24-timmars jobb. Vår avd var inget undantag. Vi hade två skift. Dagskiftet var från 0700 till 1600, och nattsiftet från 1600 till 0700 följande morgon. Jag arbetade två dagskift, och var ledig i två dagar, sedan tog jag två nattsift och var ledig i en och en halv dag. Detta roterande schema gjorde att vi fick mycket ledig tid.

Jag fyllde ut denna ledighet genom att ta flygktioner vid flygklubben på basen, och efter tio timmars instruktion var jag redo för min första flygtur. Planet, en Beechcraft T-34, var en dröm att flyga. Hennes hem var uppe i himlen, och när jag lyfte från basen, var det som om hon inte kunde hejda sig, förrän hon var uppe bland molnen.

Två dörrar från vårt väderrum låg säkerhetsavdelningen. Officeren, som arbetade där, var ganska gammal, och skulle därför snart pensioneras. Jag mötte honom en dag efter att ha lämnat av en väderrapport, som skulle ingå i en undersökning.

I detta rum fanns en stor samling modellplan. Alla var skalamodeller, som hade använts av piloter för att identifiera kända och okända farkoster. En av dessa modeller var en T-34. Så snart jag fått ögonen på den, visste jag att jag var tvungen att ha den. Jag frågade officeren om jag fick köpa den för fem dollar. Han ville inte sälja den, eftersom samlingen utgjorde en del av hans militära karriär.

Var gång jag gick förbi rummet, brukade jag skoja med honom och säga: -Jag hoppas verkligen inte att någon tar modellen någon gång, eller, -Jag har sett många på sista tiden, som har tittat på den där modellen. Han brukade svara: -Om den försvinner, vet jag ju var den finns.

En dag kallade han på mig och frågade: -Vill du se någonting väldigt underligt? Han tog fram ett föremål ur ett skåp, och placerade det i min

hand. Det verkade vara en vanlig klump av glas. Föremålet var ovalt, ungefär 15 cm långt och 9 cm brett. På mitten var dess tjocklek ungefär 2,5 cm. Toppen var konvexformad, medan botten var ganska flat, och hade ett diamantmönster, med ungefär två cm fyrkant. Glaset var klart och ljuset bröts underligt genom det, när det hölls nära en ljuskälla.

Officeren berättade då en sällsam historia. Han sade, att en bonde höll på med att plöja en åker, när föremålet föll från skyn, och bröt sönder en bit av plogen innan den borrhade ner sig i marken. När han stack ned handen i hålet och fick tag på föremålet var det varmt och brände hans hand. Då han inte visste vad föremålet var, kontaktade han basen och rapporterade händelsen och väntade att någon därifrån skulle komma och hämta föremålet. Efter flera timmar hade föremålet svalnat, och den togs till basen för en undersökning.

Först konstaterades det, att biten kanske härörde från en satellit. Ingen av de amerikanska satelliterna hade störtat; återstod alltså de ryska. Men naturligtvis skulle ryssarna aldrig ha medgett att en av deras satelliter hade störtat, speciellt på amerikanskt område.

-Titta nu, sade officeren åt mig. Han tog den ur min hand och tappade den på golvet. Efter att ha plockat upp den, gav han den till mig.

Det hade spridit sig linjer i föremålet från den punkt, som hade träffat golvet, och de var lite regnbågsfärgade. Han sade att han upptäckt detta, när han tappat föremålet från sitt skrivbord. Han sade också, att linjerna skulle försvinna efter tre fyra minuter, och sedan skulle den se ut som förut.

Jag frågade honom, om han inte var rädd för att den skulle gå sönder innan undersökningen var avslutad. Som svar slängde han den på golvet. Den studsade och träffade sidan på en T-2V jetplan. Det blev ett väl synligt märke på betonggolvet, där föremålet hade träffat.

Jag rusade fram och plockade upp föremålet. Det hade spridit sig nya linjer på det, men lite mörkare än förut. Vad nu materialet var av, kunde det varken krossas eller brytas.

Flera veckor senare mottog jag flygbasens tidsskrift, och i varje nummer fanns det en bild, som man skulle gissa vad det föreställde. Det utdelades inga priser, men ändå försökte alla gissa vad bilden visade. Denna vecka föreställde bilden en halvstor-bild av det konstiga glasföremålet.

Jag träffade officeren några timmar senare och talade om för honom att föremålet var med i tidningen. Han var upprörd.

Stoffet om föremålets anläggande till jorden hade nått tidningens redaktion. Eftersom inte undersökningen var klar fanns det inte mycket information att tillgå, men ändå hade föremålet fotograferats för vad-är-det?-tävlingen.

Efter att nyheten om föremålet nått pressen, skickades det iväg till Bureau of Weapons för en analys.

Officeren var irriterad över att föremålet avbildats, så att hela förläggningen visste om det. Han fick även ett telefonsamtal från en annan officer, som sade att all information rörande föremålet skulle anses som hemligstämplat mate-

rial.

Vetenskapsmännen kunde inte på något sätt påverka föremålet. De försökte bryta det och smälta det samt utsätta den för hastiga temperaturförändringar. Ingenting påverkade föremålet.

De följande dagarna var officeren inte vidare pratsam. En dag när jag gick förbi hans rum, var alla modellplanen borta. Jag såg honom aldrig mer, och jag fick aldrig reda på vart han hade tagit vägen.

När jag läser om UFO-rapporter brukar jag tänka på föremålet, som dök upp för 20 år sedan. Ingen nämnde någonsin att det kunde haft något samband med ett UFO.

Kemisterna vet, att alla blandningar kan nedbrytas till kända material, men föremålet, som föll från himlen, ville inte avslöja något om dess kemiska uppbyggnad.

Jag undrar ofta över vart föremålet tog vägen och mer ofta varifrån det kom.

Översättning: Leif G Åstrand

Insändare

Ifologin ger hopp om framtiden

En intressant och bra serie om UFO presenterad av Jan Eriksson i radions P1, där vi lite till mans känner igen oss och delar uppfattningarna. Jag tillhör dem som ser det som naturligt, att det logiskt måste finnas liv på de flesta planeter, kanske inte av precis samma slag som på vår planet men något däråt. Det finns ju också fantastiska olikheter även hos oss.

Vad som förvånar mig är, hur lite folk i gemen fattar av de budskap vi får från andra världar. Varför slår man ned på Adamski som UFO-Information på sidan 21 nr 6 1981? Där sägs att det nästan säkert är resultat av medvetet bedrägeri. Jag är förvånad. Använder man vibrationslagarna, känner man genast att Adamski i kärlek söker förmedla stora livssanningar.

Ufologerna betar sig på samma sätt som läkare som inte vill acceptera kroppens livslagar. 'Flygande tefat' är ju inget annat än lite mer avancerad teknik än våra flygplan. Att de blir osynliga innebär ju bara att de går upp och ner på vibrationsskalan.

Att det andliga och materiella hör samman talar nu allt fler vetenskapsmän om. Varför är folk så rädda för att tränga in i detta? För 30 år sedan, när mitt första barn dog i cancer, beslöt jag mig för att börja söka svar på tillvarons gåtor, kostade vad det ville. Jag har aldrig ångrat mig. Man måste våga undersöka! Sedan hittar man livslagarna överallt, man får svar på allt.

Ifolituren måste man studera om och om igen. Då hittar man de logiska, följdriktiga svaren, som går att kombinera med både det materiella och andliga, då blir livet skönt att leva, tryggt och meningsfullt. All Parthenons litteratur tar upp filosofin och ger grund att stå på som

ger mening åt livet, som ger förklaringen till varför vi har det som vi har det på vår planet.

UFO-rapporterandet står mej upp i halsen. Därför har jag aldrig gått med i någon UFO-klubb och kommer väl inte att göra det, om de inte ändrar sina intressen. En föreningsverksamhet, där man verkligen försöker förstå, tränga in i och söka svaren och insatserna för en bättre utveckling på vår jord, **anser jag att vi behöver.** Någon form av Ifoklubbar, där man söker få ut kunskapen och svaren som finns i de kontakter som Adamski, Fry, Telano, Arthur Matthews m fl förmedlar, lära, diskutera och förmedla.

Vi vet ju att vi befinner oss på denna stridiga planet, därför att vi förvisats hit, därför att vi inte bött oss under livslagarna, därför att vi måste lida tills vi lärt tillräckligt för att börja längta efter att leva i harmoni med de kosmiska livslagarna, men att människan har en fri vilja och att människor ständigt förvisas från högre utvecklade planeter till lägre utvecklade när de inte vill rätta sig efter planetens utvecklingsstadium.

Jag tror att alla dessa samfund och organisationer finns, därför att vi människor är så oerhört olika. Vi behöver olika erfarenheter och upplevelser för att utvecklas och börja tänka och uppleva välsignelserna och glädjen och tryggheten i livslagarna som helt efterlevs på många andra planeter. Jag tror också, att det finns planeter som är lägre utvecklade än vår, även bemannade rymdskepp eller i varje fall mindre tefat med lägre stående varelser som ännu inte lärt sig fullkomlig kärlek och varsamhet. Med vetskap om att denna vår kropp är ett tillfälligt redskap för vår livsandes utveckling försvinner rädsla. Vi upptäcker, vilka oerhörda möjligheter som ligger framför oss. **Ifologin är den ljusaste och hoppfullaste filosofin.** Jag vill gärna ha igång klubbar om ifologin. Är jag ensam om detta????

Britta Johansson, Kil.

Rapport från Finland

Humanoider i kupol sågs nära Vasa

Under sista kvartalet 1980 mottog Finlands UFO-Research fyra ögonvittnesrapporter, av vilka tre hänvisade till rapportperioden. Två fall klassificerades som UFOs och det återstående som bestämbar på grund av brist på tillräckliga data. I media förekom en normal mängd artiklar och sändningar rörande UFOs.

Allmänt sett var 1980 ett ganska intressant år i Finland. Den första finskspråkiga UFO-dokumentärfilmen gjordes med hjälp av Finlands UFO-Research, och en intressant UFO-bok, skriven av våra ledande astronomer Juhani Kyröläinen och Pekka Teerikorp, dök upp i våra bokaffärer. Men i media fanns endast omkring hundra artiklar och sändningar som handlade om UFOs, normalt förekommer några hundra.

Denna episod inträffade en söndagkväll i sep-

tember 1980. Där fanns två vittnen, ett nära föremålet och ett på cirka en kilometers avstånd. Klockan var lite över 21.00 och kvällen var klar och lugn. Det var cirka tio grader varmt. Mötet hände till sjöss i Mustasaari kommun nära Vasa.

Ake Hurin, en bilmekaniker, hade varit och fiskat med en vän, Kurt Bergfors. När de slutat för de till Bergfors villa för att dricka kaffe. Omkring 21.00 begav sig Hurin hemåt i sin båt och Bergfors såg på från stranden.

Efter att ha seglat omkring en kilometer passerade Hurin Österörens udde och såg plötsligt ett klart ljus som närmade sig från höger. Han trodde att det var en stor båt med ett kraftigt ljus och saktade farten på sin båt till tre knop för att släppa förbi den andra båten. Men när ljuset fortsatt att närma sig började han befara en kollision. Han slog av sina ljus, stannade motorn, och vände båten tvärt till vänster. Nu var det ljusa föremålet så nära, att han var rädd att det skulle köra över honom och han böjde sig ner. Han kände värme som strålade ut från föremålet men hörde inget ljud. Föremålet var så ljusst, att det lyste upp hela grannskapet. Hurin uppskattade föremålets diameter till en och en halv meter och höjden över vattenytan till tre eller fyra meter. Han är inte säker på föremålets form, men det var orange till färgen.

Föremålet flög inte direkt över honom men nära förbi. Nu försvann föremålet. Hurin kan inte säga hur det hände. Det bara försvann. Han blev lite chockad av detta möte och seglade runt i området ett tag, innan han hittade hem. Han kom hem halv tolv på kvällen.

Hans vän Kurt Bergfors såg mötet från stranden. Han såg hur föremålet sänkte sig mot Hurins båt och svävade omkring 150 meter ovanför denna. För Bergfors verkade föremålet ha formen av en tallrik och en diameter på tre meter. Föremålet stannade i området i fem minuter, steg sedan och försvann i samma riktning som det kommit ifrån. Klockan var nu 21.15. (Klassat som UFO).

Under några dagar efter händelsen fann Hurin det svårt att behålla sin fysiska balans. Han blev så skrämmd av mötet, att han köpte en pistol för att skydda sig själv.

Humanoider i Rauma.

19 juni 1979 klockan 12.30, Rauma, två vittnen.

Ett par, Allan V och Maila K såg ett ljusst, silvergrått föremål genom fönstret i sitt hem. Föremålet var kupolformat och avsköte den närliggande skogen med en blå ljusstråle.

Maila tog på sig skorna och gick sakta mot föremålet. Hon klev upp på en sten alldeles bredvid föremålet, som nu stod på landningsställ. Allan, som är invalid, följde händelsen från huset. Kupolen var genomskinlig och hon såg 'två gräsiga varelser' inuti föremålet. De hade stora ögon och grodliknande hud. Varelserna var bara omkring en halv meter långa och föremålet hade en diameter på en meter. När hon skulle röra vid det blev hon tillfälligt bländad av något, och föremålet steg snabbt mot skyn. Hennes ögon vråkte under resten av dagen. (Klassat som UFO).

Kvinna klöv telemeterskiva!

Trots att de flesta rapporterna om flygande föremål, som faller inom den oförklarade kategorin, överskrider en diameter på tre meter, finns det ett antal rapporter från världens alla hörn som handlar om små föremål från ca tio centimeter till tre decimeter i diameter.

Somliga av dessa verkar solida, medan andra åter är mer eller mindre genomskinliga. Dessa mini-UFOs har enligt rapporterna observerats i fullt dagsljus på tungt trafikerade gator, inne i hus och t o m inne i parkerade bilar.

Det förekommer spekulationer om att de är fjärrstyrda sändare/mottagare, som kan uppfånga både ljud och bild, som sedan sändes till större bemannade farkoster.

En rapport från Pennsylvania återges här:

Den första av dessa observationer skedde den 20 september i närheten av Punxatawney. Ett gift par höll just på med att städa sin husvagn, då hustrun uppmärksammade sin man på ett underligt 'spindelnät' som var ca 20 cm i diameter och format som en skiva, som befann sig ca 60

cm utanför baddörren. De tittade på det under några sekunder, varefter de insåg att det inte alls var något spindelnät, ty det ställde sig på högkant och flög upp från det avstånd från marken på ca 1,8 meter, som det först observerats på, till omkring 3 meter.

Efter några sekunder återvände det mot marken och upprepade samma manöver, varefter det svävade över taket på vittnenas husvagn. De lade inte märke till något ljud. Nu hade kvinnan blivit så irriterad över den objudne gästen att hon tog sopkvasten och drämde till föremålet. När hon träffade det med kvasten klövs det i två identiska, mindre delar, och var och en av dem flög iväg i var sin riktning.

Ca fem minuter efter det att hon klyvt det blev det fullständigt strömvabrott i husvagnen, liksom även i grannens husvagn, som varade endast några få sekunder. Detta strömvabrott föregicks av ovanliga störningar på TV:n.

Källa: Skylook, nr 99, Februari 1976.

Kvinnan blev irriterad över den objudne "gästens" härjningar. Hon tog resolut en sopkvast och slog helt sonika till föremålet — en telemeterskiva — så att det klövs i två delar!

DS-81

Fallet Villas-Boas EN UFO-KLASSIKER

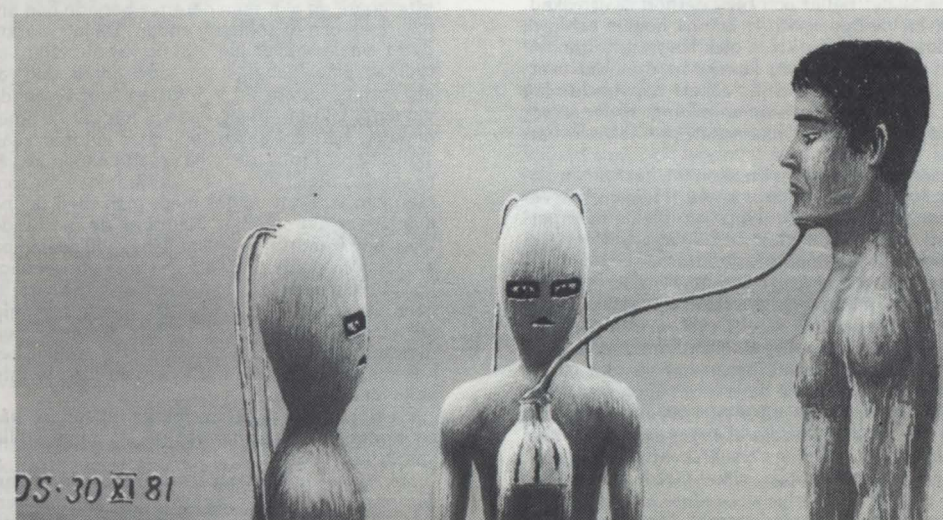
Fallet Antonio Villas - Boas är förmodligen det mest kontroversiella UFO-fall som någonsin beskrivits. Här är fortsättningen på den artikel som inleddes i förra numret av UFO-Information

Jag måste förklara att jag hittills inte hade någon aning om dessa människors utseende. Alla var iklädda tättslutande overaller, tillverkade av ett tjockt men mjukt tygmaterial, grå till färgen med svarta band här och där. Denna klädnad gick ända upp till halsen där den förenades med en slags hjälm av något helt annat material. Denna hjälm var i samma färg som overallen i övrigt, men var styvare och dessutom förstärkt på bak- och framsida med remsor av tunn metall. En av dessa remsor var triangulär och befann sig i höjd med näsan. Hjälmarna dolde allt utom ögonen, vilka kunde ses bakom två runda fönster som påminde om linserna i glasögon. Genom dessa fönster stirrade männen på mig med sina ögon, vilka såg ut att vara något mindre än våra - men jag tror att detta var en effekt som orsakades av fönstren. De hade alla ljusfärgade ögon, vilka för mig verkade vara blå men jag är inte säker på detta. Höjden på hjälmen,

från ögonen räknat, måste ha motsvarat den dubbla storleken av ett normalt huvud. Det är möjligt att det fanns något mer i hjälmarna, ovanför deras huvuden, men detta kunde inte ses utifrån. Från toppen av hjälmarna stack tre runda silverfärgade slangar ut (jag kan inte säga om de var av gummi eller metall) som var något smalare än munstycket på en trädgårdsslang. Dessa rör eller slangar, en i mitten och en på var sida om denna, var släta och löpte bakåt och nedåt och böjde av inåt mot ryggen. Där löpte de in i dräkten på ett sätt som jag inte vet hur jag skall förklara. Den i mitten gick in längs ryggraden och de andra två strax under skuldrorna, vid en punkt ca tio cm nedanför armhålorna - nästan exakt där revbenen börjar. Jag lade inte märke till någon utbuktning som antydde att dessa slangar var anslutna till någon behållare eller något sådant som doldes under klädnaden.

Overallens ärmar var långa och åtsmitande och räckte ända till handlederna, där de ersattes av tjocka handskar i samma färg, med fem fingrar, vilka måste ha hindrat deras handrörelser en smula. Jag observerade att männen inte kunde böja fingrarna i sådan utsträckning att de kunde vidröra handflatorna med fingertopparna. Dessa svårigheter hindrade dem emellertid

— Jag hade aldrig en aning om hur varelserna såg ut innanför sina overaller. Deras tättslutande kläder gick ända upp till halsen där overallerna övergick i någon slags hjälm. Hjälmarna var också försedda med remsor av tunn metall.

DS-30 XI 81

inte från att handskas med mig och ta blodprov.

Overallen måste ha varit någon slags uniform, ty alla besättningsmedlemmarna bar i brösthöjd en sorts rund, röd bricka i storlek som en ananasskiva, vilken då och då utsände ljusreflexer. Brickorna i sig själva utsände inget eget ljus, utan reflekterade ljus på samma sätt som det röda glas som täcker baklamporna på en bil då detta belyses. Från denna bricka i mitten på bröstet löpte en remsa av silverfärgat tyg (eller laminerad metall) som förenades med ett brett åtsittande bälte som ej hade något spänne. Färgen på detta bälte kommer jag inte ihåg. Inga fickor var synliga på dessa overaller, jag kunde ej heller se några knappar.

Byxorna var också åtsmitande vid sätet, lären och smalbenen, och de var helt utan veck. Det fanns heller inget avbrott mellan byxor och skor, utan de senare verkade vara en fortsättning av de förra. Skosulorna hade emellertid en detalj som avvek från våra. De var mycket tjocka, fem eller sju cm och ganska uppsvingda framtill - så att tåhättorna på dessa tennisskoliknande fotbeklädnader pekade ganska högt uppåt - men slutade inte i en spets som de skor man kan se i historieböckerna om äldre tider. Från vad jag senare såg, måste dessa skor vara mycket större än de fötter som rymdes i dem. Trots detta var deras sätt att röra sig mycket fritt och ledigt, och de var mycket viga i sina rörelser. Något inverkar dessa helt omslutande dräkter ändå, ty de rörde sig hela tiden lite stelt då de gick.

De var alla i min längd (kanske något kortare med tanke på hjälmarna) - med undantag av en, nämligen den som först hade gripit tag i mig ute på åkern. Denne räckte mig inte ens till hakan. De verkade alla vara starka, men inte mer än att jag skulle ha klarat av dem en och en. Men detta hade ingen som helst betydelse i den situation jag befann mig i ...

Efter en mycket lång stund fick ett ljud vid dörren mig att hoppa upp med ett ryck. Jag tittade åt det hållet och blev oerhört överraskad. Dörren var öppen och en **kvinn**a kom in och gick i riktning mot mig. Hon gick långsamt, utan någon brådska, och var kanske road av det överraskande uttryck som jag säkert uppvisade. Jag var mållös och inte utan anledning. Kvinnan var fullständigt naken, lika naken som jag och barfota.

Hon var dessutom en skönhet, fast av en annan typ än vad jag är van vid. Hennes hår var blont, nästan vitt (som hår som blekts med peroxid) slätt, något glest och delat i mitten. Det räckte halvvägs ned till skuldrorna, där det slutade i lockar som krusade inåt. Hennes ögon var stora och blå, mer långsträckt än runda och något sneda i de yttre vinklarna (som den ögonmake-up vissa flickor lägger sig till med för att likna arabiska prinsessor, men här var det naturligt, ty denna kvinna hade inte någon som helst make-up). Hennes näsa var rak utan att vara spetsig eller uppåtböjd eller för stor. Det mest avvikande var hennes ansiktskontur, ty kindkottarna var mycket höga, vilket gjorde att ansiktet var mycket brett (mycket bredare än hos de sydamerikanska indianvinnorna). Men omedelbart därunder smalnade ansiktet av mycket skarpt

och slutade i en spetsig haka. Detta gjorde att den nedre delen av ansiktet var ganska triangulär till formen. Hennes läppar var mycket tunna, knappt synliga. Öronen, som jag såg senare, var små och avvek inte från jordiska kvinnors. De höga kinderna gav intryck av att det fanns ett utskjutande ben under dem, men vad jag erfor senare var de mjuka och köttiga, och jag kände inget ben då jag vidrörde dem.

Kroppen var den vackraste jag någonsin sett! Den var slank, med fasta uppåtsträvande och väl åtskilda bröst, smal midja och liten mage, breda höfter och kraftiga lår. Fötterna var små, händerna långa och smala, fingrarna och naglarna var normala. Hon var betydligt kortare än jag och räckte mig endast till skuldran.

Kvinnan kom fram till mig under tystnad och med lust i blicken, varpå hon plötsligt omfamnade mig och gned sitt huvud fram och tillbaka mot mitt ansikte. Under tiden kände jag hennes kropp klistra sig fast vid min, under det att hon utförde ålände rörelser. Hennes hud var vit (som de blonda kvinnorna här.) och armarna var fulla av fräknar. Jag kände inte doften av någon parfym vare sig från håret eller huden, utan endast den vanliga kvinnodoften.

Dörren stängdes åter. Nu ensam med denna kvinna som omfamnade mig och tydligt och klart lät mig förstå vad hon ville, gjorde att jag blev mycket upphetsad ... Detta verkar otroligt med tanke på situationen jag befann mig i. Jag tror att den våtska de hade behandlat min hud med var orsaken till detta. Det måste ha varit avsiktligt. Det enda jag vet är, att jag blev okontrollerbart upphetsad, sexuellt, något som aldrig tidigare hänt mig. Det slutade med att jag glömde allt annat och omfamnade kvinnan och besvarade hennes smekningar med andra och häftigare sådana ... Vi hamnade sedan på bädden, där vi låg med varandra. Det var en normal akt, och hon betedde sig som vilken annan kvinna som helst. Sedan hade vi lite petting som åtföljdes av ytterligare en akt, men därefter började hon andas tungt och försökte fly undan. Då jag märkte detta svalnade även jag. Allt de var ute efter var tydligen en avelshingst och inget annat. Jag var arg men beslutade att inte fästa något avseende vid detta faktum, ty jag hade ju när allt kommer omkring haft det angenämt med kvinnan. Jag skulle naturligtvis inte vilja ersätta någon av våra kvinnor med henne! Jag föredrar kvinnor som man kan tala och umgås med, men med denna kvinna var det omöjligt. Några av de morrande läten hon frambringade emellanåt höll nästan på att förstöra alltihop, då de gav mig ett obehagligt intryck av att jag låg med ett djur. En ytterligare detalj lade jag märke till, hon kysste mig aldrig. Vid ett speciellt tillfälle öppnade hon munnen som för att göra detta men istället bet hon mig mjukt i hakan och det kan man ju inte kalla för kyss.

En annan detalj jag lade märke till var, att håret under hennes armar och på ett annat ställe var nästan blodrött.

En kort stund efter det vi dragit oss undan varandra öppnades dörren. En av männen uppenbarade sig i dörröppningen och kallade på kvinnan, som lämnade rummet. Men innan hon

gick, vände hon sig mot mig, pekade på sin mage, log (så gott hon kunde) och pekade sedan på mig och därefter mot skyn i sydlig riktning. Jag tydde denna gest såsom en varning att hon skulle komma tillbaka och hämta hem mig till sin värld. På grund av detta går jag i ständig skräck. Om de återvänder för att kidnappa mig är jag verkligen förlorad. Jag vill inte skiljas från de mina och mitt land, inte på några som helst villkor.

+Denna gest var, efter vad Villas-Boas upp-gav, tydligen den främsta anledningen till den skräck under vilken han lev sedan oktober 1957. Hans tolkning är emellertid inte den mest logiska vad det gäller denna gest. Detta underrättade vi Villas-Boas om, och menade att hennes teckenspråk antagligen betydde följande: -Jag skall föda vårt barn där borta på min hemplanet. Han höll med om att denna förklaring verkade sannolikare än hans egen - O T Fontes.

-Därefter kom mannen in med mina kläder hängande över armen. Han gestikulerade åt mig att jag skulle klä på mig, och jag lydde honom under tystnad. Alla mina saker fanns kvar i fickorna, med undantag för en som saknades, min 'Homero' cigarretändaren. Jag vet inte om de tagit hand om den eller om den ramlade ur fickan under kampen då jag greps. Av denna anledning brydde jag mig inte om att protestera.

Sedan gick vi in i det andra rummet. Tre av besättningsmedlemmarna satt på dessa vridstolar och talade med varandra. Den som ledsagade mig gick bort till dem, varvid jag lämnades ensam mitt i rummet, nära det bord jag tidigare beskrivit.

Jag var nu fullständigt lugn, då jag visste att de ej ämnade skada mig. Medan de satt där och diskuterade, försökte jag få tiden att gå genom att granska alla detaljer av det jag såg (väggar, möbler, uniformer etc.). Jag lade märke till att bordet stod en fyrkantig låda med ett glaslock framför vad som såg ut att vara en urtavla. Det fanns en visare på den och en svart markering på den plats, som motsvarar vår 6a. Andra markeringar av samma slag kunde ses där vi har siffrorna 9 och 3. Men vid 12 var det helt annorlunda: Det var fyra små svarta markeringar placerade bredvid varandra i rad. Jag förstär inte vad de betydde. Först trodde jag, att det var någon sorts klocka, eftersom en av männen då och då kastade en blick på den. Det kan det emellertid inte ha varit, för jag betraktade den en lång stund och kunde inte se att visaren rörde sig det minsta, vilket ju borde ha skett om det verkligen var en klocka.

Jag greps då av en impuls att lägga vantarna på denna tingest. Jag tänkte, att jag måste ha något bevis som styrker min upplevelse. Om jag kunde få med mig denna låda vore mina problem lösta. Vem vet, kanske männen rent av ville ge mig den som present då de märkte mitt intresse för den.

Jag flyttade mig sakta närmare och närmare, och vid ett tillfälle då männen tittade åt ett annat håll grep jag snabbt tag i den och lyfte den från bordet. Den var tung, vägde kanske något över två kg ... Men jag fick inte tid att undersöka den, ty en av männen hoppade snabbt upp från stolen och slet den ilsket ifrån mig och ställde den tillbaka på sin plats. Jag drog mig bakåt, tills jag kände den närmaste väggen mot mina skuldror. Jag stod där under tystnad, men jag var inte rädd. Jag är inte rädd för någon. Jag tyckte dock det var bäst att samarbeta, då de visade mig välvilja endast då jag uppträdde korrekt. Varför försöka något som ej gav något resultat? Det enda jag gjorde var att skrapa med naglarna mot väggen i hopp om att avlägsna någon liten flisa av metallen. Men naglarna gled över den polerade ytan utan att få något fäste. Metallen var så hård att inget fanns att göra.

Jag såg aldrig mer till kvinnan (varken påklädd eller naken) efter det hon lämnat rummet. Men jag misstänkte var hon befann sig. I främre väggen på det stora rum jag befann mig i fanns en dörr som jag inte gått igenom. Den stod nu på glänt, och jag kunde höra att någon rörde sig bakom den. Det kunde endast vara kvinnan, för alla de andra befann sig i samma rum som jag, i sina besynnerliga dräkter och hjälmar. Jag skulle vilja påstå att detta rum var skeppets pilotkabin. Men detta fick jag aldrig bekräftat.

Slutligen reste sig en av männen och gestikulerade åt mig att följa honom.

De andra satt kvar utan att ägna mig en blick. Vi gick till det lilla förrummet och fram till ytterdörren som nu var öppen. Stegen var nedrullad men vi gick inte ned på den utan mannen hade låtit mig förstå, att jag skulle följa med honom ut på en liten plattform som sköt ut på båda sidor om dörren. Denna plattform löpte runt hela maskinen. Trots att den var mycket smal kunde man gå längs den i båda riktningarna.

Till att börja med gick vi mot fören. Det första jag lade märke till var ett slags fyrkantigt metallutspång som stack ut från sidan av maskinen (ett liknande fanns på andra sidan). Om inte dessa två delar varit så pass små skulle jag ha gissat att de var något slags vingar. Av deras utseende att döma tänkte jag att de kanske användes vid start och landning som några slags höj- och sänkbara roder. Jag får emellertid erkänna, att jag aldrig vid något tillfälle, inte ens då farkosten startade, såg någon rörelse hos dessa, så jag kan inte säga vad deras funktion var.

Längre fram i fören pekade mannen på de tre metallutspång som jag tidigare omnämnt. De hade alla samma form och längd, mycket tjocka vid basen och avsmalnande till en spets längst ut. De var alla horisontellt placerade. Jag vet inte om de var av samma metall som resten av maskinen på grund av att de utsände ett svagt rött ljussken, som om de var rödglödande. Trots detta kände jag ingen värme från dem.

Det hände 1914

Fallet med de små männen OCH DEN GRÖNA SLANGEN

Sent en augustikväll 1914 satt en man och en kvinna, deras tre små barn och tre unga amerikanare nedhukade bakom klippor och buskar längs Lake Ontarios strand vid Georgia Bay, Canada, och betraktade ett egendomligt skådespel:

En underlig, globformad farkost, som verkade vara ca fyra fem meter i diameter, vilade på vattenytan omkring 130 - 140 meter från stranden. På det fyrkantiga underredet vid vattenlinjen stod två små, människoliknande varelser som arbetade snabbt, och verkade ha en del problem med kinkar på slang, att döma av det sätt på vilket de hanterade den.

Denna händelse relaterades i ett brev till APROs högkvarter våren 1966. Brevskrivaren hade, efter att han läst åtskilliga artiklar av Mrs Lorenzen i Fate magazine, beslutat sig för att anförtro sin upplevelse åt någon, som ville lyss-

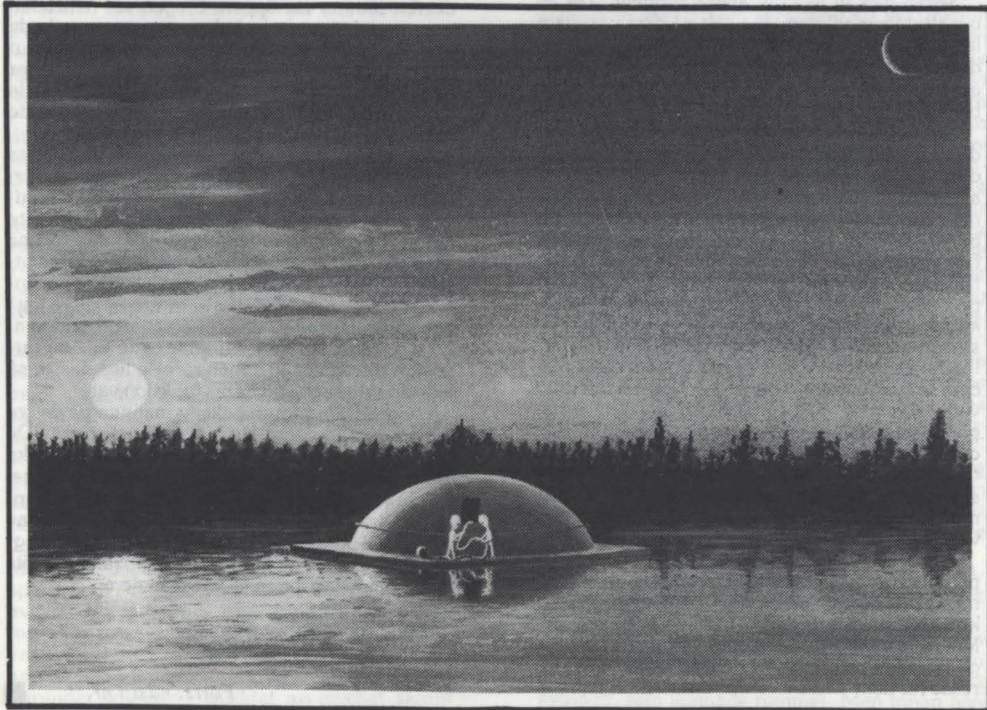
na på honom med välvilja.

En kort tid efter brevets mottagande, beslutade vi oss för att syna rapportören i sömmarna, och bad därför en kvalificerad APRO-medlem i San Francisco intervjua mannen i fråga.

William J Kiehl är (1966) sextioåttårig gammal och pensionär. Han bor ganska komfortabelt i en lägenhet i San Francisco. Hans bakgrund är rik på kunskaper om den tid då man fortfarande kunde leva ett fritt vildmarksliv.

Under sommaren 1914 hade Kiehl arbetat på ett kanalbygge och då jobbet var avslutat beslutade han sig för att gå ombord på en båt, som trafikerade Lake Ontario, och söka ett annat jobb. Han var då sexton år gammal. Under resan råkade båten ut för ett haveri och sjönk. Några av passagerarna drunknade, och unge Kiehl var tvungen att simma för livet men lyckades ta sig iland på den kanadensiska sidan. Han hade sina fattiga besparingar nedstoprade i

Två små individer befann sig på ett däckliknande underrede. De verkade upptagna med en slang, som syntes vara ca sex, sju centimeter i diameter. Slangen var grön och i änden på den fanns ett runt föremål.

skjortans bröstficka och förlorade dem under simturen, så han var helt utan pengar och arbete.

Två andra unga män, en college-student och en maskinist i 25-årsåldern, båda från Boston, hade också överlevt båtolyckan. De två äldre männen hade planerat att godstågsluffa till västkusten och Vancouver och sedan till San Francisco-utställningen 1915. De lät unge Kiehl hänga med dem, och trion satte kurs mot en luffarskog, som de hade hört skulle finnas vid Georgia Bay.

Det var sent i augusti. Canada, som ingick i Brittiska Imperiet, hade just förklarat krig mot Tyskland och då de tre unga männen anlände till bangården, fann de att den kryllade av ridande poliser och en mängd andra polistjänstemän, uppenbarligen på jakt efter tyska sabotörer. Alla olyckliga individer, som inte hade någon vettig anledning att uppehålla sig inom området, plockades upp.

Efter att ha ställt några försiktiga frågor, fick de tre veta att om de kunde komma iväg några miles väster om staden, kunde de antagligen hoppa ombord på ett godståg utan risk. Strax därefter kom de i kontakt med ett fransk-kanadensiskt par med tre små barn, som planerade att ta en stor roddbåt åtta miles västerut längs den norra sjöstranden för att inspektera en gruvlott. De hade inte något emot att hjälpa medresenärer i nöd.

Då de nästan hade nått fram till den plats, där det kanadensiska paret hade planerat att stanna fick båten en allvarlig läcka och sällskapet lade till vid en liten sandrev där fadern kunde reparera båten och där de kunde tillbringa natten på stranden. Båten drogs upp och vändes upp och ned för att torka, varefter hela gruppen drog sig längre inåt landet över en liten klipphäll och började samla ved.

Vid 17-tiden fick ett av barnen syn på en hjort, som stod vid vattenlinjen och tittade ut över sjön, tydligen omedveten om människornas närhet. Då flickan riktade blicken åt det håll som hjorten tittade, såg hon en ovanlig farkost som vilade på vattenytan. Hon ropade på sin mor, som då hon såg den ropade på sin man och de tre unga amerikanerna.

Kiehl sade att det var mycket vindstilla, inte en krusning kunde upptäckas på vattnet, och farkosten vilade fullständigt orörlig på vattenytan omkring 130 - 140 meter från stranden. Dess form var som en glob med undantag av att den var något tillplattad upptill och hade något slags fyrkantigt underrede, som löpte runt botten.

Två små individer befann sig på detta däckliknande underrede. De verkade upptagna med en slang, som syntes vara ca sex sju centimeter i diameter. Slangen var grön och i änden på den fanns ett runt föremål.

Då Kiehl först fick syn på de 'små männen' arbetade dessa energiskt med den nedre delen av slang, vars övre ände kom ut ur den globformade överbyggnaden. Deras rörelser antydde att de höll på med att råta ut slang.

Kiehl sade följande om de små männen han observerade: -De verkade vara 1,2 m långa eller

därunder och bar tättslutande dräkter, som följde deras mänskliga former. Dräkterna skiftade i regnbågens färger i aftonsolens sken. Bägge männen bar varsin kubformad eller fyrkantig hjälm i gul färg.

Medan de små männen höll på med slang, vilken verkade kontrolleras av något i globen, sköt tre rör upp ur taket på farkosten tillsammans med huvudet och skuldrorna på tre andra små varelser. Dessa tre började göra något med de tre rören. Kiehl kunde inte urskilja vad de tre gjorde för något, men han lade märke till att de, liksom de andra två, bar gula, fyrkantiga hjälmar, och att deras dräkter - vad han kunde se - var khakifärgade. Han lade också märke till, att huvudenas storlek var oproportionerligt stora i förhållande till de ytterst små kropparna. Kiehl beskrev kropparna som 'bara skinn och ben'.

När trion på farkostens tak hade avslutat sitt arbete med rören, vände de sig om och tycktes titta mycket skarpt mot hjorten, som iakttog dem från stranden. Hjorten vände sig om och sprang tillbaka in i skogen. Efter vad Kiehl uppfattade verkade de inte vara medvetna om sina mänskliga åskådare.

De tre varelserna försvann sedan ner i farkosten åtföljda av rören. Vid denna tidpunkt hade varelserna på underredet lyckats få in slang genom en fyrkantig lucka, som var belägen ovanför dem och i mitten av farkosten, och en av dem höll just på att klättra in genom denna lucka. Kiehl kunde se in genom luckan och lade märke till vad som liknade gröna kakelplattor, som var infattade i den motsatta väggen.

Just då den första 'lille mannen' klättrat in genom luckan började farkosten lyfta från vattenytan. Vatten strömmade från dess undersida och den återstående lille mannen klängde sig desperat fast vid en kromliknande ring, som löpte runt den globformade överbyggnaden. Farkosten lyfte rakt uppåt till en höjd av ca 4,5 meter, och Kiehl kunde se undersidan, som såg ut som ett gallerverk av fyrkantig metall, mattgrå till färgen som resten av farkosten.

Därefter tippade farkosten bakåt i en skarp vinkel och sköt iväg upp i skyn i en vinkel på ca trettio till fyrtiofem grader. Den efterlämnade ett kort spår av ånga eller dimma som endast var några fot långt, och försvann snabbt ur sikte. Den avgav inget ljud vid något tillfälle som Kiehl kunde uppfatta.

Det sista Kiehl såg var hur den lille mannen fortfarande klängde sig fast vid ringen runt globen. Kiehl sade att han ofta undrat över vad som hände honom.

APROs undersökare frågade Mr Kiehl vad som sades om händelsen av hans färdkamrater och Kiehl svarade att de alla var mycket häpnad inför händelsen, men att de pratade mycket lite om den efteråt. För det första hade de problem med språket. Den kanadensiska familjen talade endast franska och den unge college-studenten var den enda tolken och hans franska var av allt att döma inte den bästa.

Maskinen observerades av de åtta vittnena under ca tio minuter, vilket tillät alla att granska den ganska ingående.

Källa: Flying Saucer Occupants, av Coral & Jim Lorenzen.

Öga mot öga med "minimän"

Antônio Páu Ferro, traktorförare hos stadsförvaltningen i Garanhuns, Pernambuco, Brasilien, förfogade över en liten men fruktbar jordplätt där han på sina lediga stunder odlade majs, bönor, tomater, tobak och maniok. Just på den platsen upplevde han sitt livs största äventyr.

Den 10 oktober 1965 arbetade Antônio på sin kolonilott, då han vid 08.30-tiden hörde ett underligt skrikande ljud från det närliggande majs-fältet. Då han såg sig om, fick han syn på två metallglänsande föremål, som på ett avstånd av åtta meter, sänkte sig mot marken. De var runda till formen och ca 1,50 meter i diameter samt ungefär 80 cm höga. Båda vidrörde marken samtidigt som om de var synkroniserade för att omedelbart därefter stiga till en höjd av ca fem meter, där de stannade.

Då de berörde marken avlämnade de två små män som inte var mer än 70 eller 80 centimeter långa. Dessa män närmade sig vittnet, som nu var dödsförskräckt där han stod på en liten kulle och krampaktigt höll sig fast i en gren till ett cajutråd. Då de hade kommit närmare och tydli-gen lade märke till hans rädsla, stannade de upp och vände tillbaka mot sina farkoster.

I detta ögonblick tänkte Antônio för sig själv: -kan detta vara de s k flygande tefatsmänniskorna, som vi har hört så mycket talas om? Som om de hade läst hans tankar vände sig de två pysslingarna plötsligt om med ett sympatiskt leende på läpparna, och återupptog sin promenad i riktning mot honom, men denna gång mycket långsammare. En av dem undersökte en tomatplanta

och plockade en av dess frukter. De växlade några ord på ett språk som Antônio inte begrep, varefter de kastade bort tomaten.

Antônio hade under tiden lugnat ned sig betydligt och frågade vad de ville och varifrån de kommit. De svarade inte, utan vände sig om med ett leende och gick tillbaka mot farkosterna. De ställde sig under varsin farkost, varefter dessa sänkte sig ned över dem i en synkroniserad rörelse och sköt sedan med stor hastighet och med ett dovt brummande ljud i höjden. Såväl vid landning som start förorsakade rymdfarkosterna en vind som fick majsen att svaja.

Antônio lade inte männens klädedräkt på minnet. Det var deras mycket släta hys som fascinerade honom. De hade inga rynkor, inte ens på knogarna (han lade märke till detta då den ena av dem plockade tomaten). De hade kopparfärgad hy och var fullständigt människoliknande. De var absolut vuxna människor och hade mycket fina drag. De påminde om de vaxdockor Olegário Guilherme da Rocha, en granne till Antônio, har på sin fazenda...

Trots att ingen annan hade sett farkosterna eller varelserna, hade två andra bybor hört det brummande ljudet.

Källor: Vierzig Begegnungen mit Ausserirdischen in Brasilien, av Walter K Bühler.

The Humanoids, av Charles Bowen.

UFO Contact, 3, februari 1977.

Översättning: Sören Andersson.

Två "minimän", 70–80 cm långa, besökte i oktober 1965 tomatodlaren Antonio Pau Ferro i Brasilien. De båda besökarna som landade från två metallglänsande föremål, lämnade platsen först sedan de bl a undersökt en tomat.

